

דף ל.

עין משפט א.

אה"ע סימן קמב סעיף י

יד. השליח הראשון יכול למנות שליח אחר שלא בפניו, אלא אומר בפני בי"ד הרי פלוני בן פלוני שלוחי, או ימסור השליחות לבי"ד שהם ימנו שליח ^ב, ויש אומרים דלא מהני לומר שליח בי"ד אני אם לא היה שם ושמע מפי השליח הראשון בפ"נ ובפנ"ח, או שיש לו הרשאה בידו או קיום.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן קמד סעיף א

א. אמר לה הרי זה גיטך אם לא אבוא בתוך ל' יום, או ע"מ שלא אבוא בתוך ל' יום, והיה בא בדרך בתוך ל' יום וחלה או נאנס כגון עיכבו נהר, ולא בא עד אחרי ל' יום, הרי זה גט. אפי' עמד וצווח הריני אנוס דאין אנוס בגיטין ^ב. ואפי' גילה דעתו שאין רצונו לגרש לאו כלום, מכיון שלא אמר חוץ מאם יקראני אנוס.

ב. מ"מ אנוס דלא שכיח ^ב כגון אכלו אריה, או נפל עליו הבית, או הכישו נחש, כיון דלא אסיק אדעתיה להתנות עליו, אנוס זה מבטל הגט וזקוקה ליבם. נפל בשבי הוי אנוס דשכיח ^ב, ואינו מבטל הגט.

ס. שם בגיטין ס' ע"ב, והי"א הוא הריב"ש.

ע. אע"ג שבכל התורה כולה אנוס מהני, כאן בגט תיקנו חז"ל דאין אנוס בגיטין משום צנועות ומשום פרוצות, וכל מקדש אדעתא דרבנן מקדש, מגמ', ב"ש. ותנאי שהתנה הבעל שהיא תעשה לטובתו, לא מהני טענת אנוס כי הוא לא נתרצה ליתן גט כי אם בתנאי שתעשה זאת, וכתב הב"ש דאחרי חדר"ג והיא התנתה שהוא יעשה לטובתה, לא מהני טענת אנוס מצידו, אפי' אנוס דלא שכיח כלל מטעם הנ"ל. ועיין תשובת הרא"ש כלל מ"ד.

פ. בין בידי שמים בין בידי אדם דכל שהוא לא שכיח בטל הגט ב"ש.

צ. והיינו שכיח ולא שכיח, ובגט לא הוי אנוס, אבל בממון הוי אנוס, כמ"ש בחו"מ סי' קע"ו.

עין משפט כ.

הו"מ סימן קצח סעיף א

א. דבר תורה מעות קונות ^ק, אבל חכמים תיקנו שלא יקנו ^ר המטלטלין אלא בהגבהה או במשיכה לדבר שאין דרכו להגביהו. וכיון שמשך או הגביה קנה אע"פ שעדיין לא נתן המעות.

הו"מ סימן רד סעיף א

א. נתן המעות ולא משך המטלטלין ^ש אע"פ שלא נקנו לו המטלטלין שחז"ל אמרו "שלא יאמר לו נשרפו חיטיך בעליה" מ"מ כל החוזר בו בין הלוקח בין המוכר לא עשה מעשה ישראל וחייב לקבל "מי

^ק. מימרא דר"י בב"מ מ"ז ע"ב. דכתיב (ויקרא כ"ז-י"ט) "ונתן הכסף וקם לו" כ"כ רש"י במציעא מ"ו ע"ב ד"ה סברי אבל הנ"י שם כתב דאין למדין הדיוט מהקדש, אלא סברא הוא, כיון דרוב הקנינים נעשים בכסף. סמ"ע ס"ק א'.

^ר. כתב בסמ"ע ס"ק ג' שנראה לו דאם קידש המוכר אשה במעות שקיבל מן הלוקח לפני שמשך או הגביה החפץ דמקודשת והטעם דלחומרא לא עקרו דבר תורה בתקנתן. אבל אם קיבל מי שפרע ודאי שאינה מקודשת. נתיבות ס"ק ג'. ועיין בסי' קע"ו סעיף א'. ובש"ך ס"ק א'.

ואם המטלטלין היו תחת ידי הנפקד ואמר המפקיד לנפקד תנם לפלוני, והלוקח נתן מעות למוכר בזה הוי תן כזכי, וכיון שהמוכר אסור לחזור בו מדין מי שפרע הוי כחוב דאמרינן ביה תן כזכי, ואין המוכר יכול לחזור בו כמבואר בסי' רל"ה סעיף כ"ג ואם היה גם בפני הלוקח גם הלוקח אינו יכול לחזור בו. נתיבות ס"ק ב'.

^ש. ממשנה בב"מ מ"ד ע"א וטעם מי שפרע כיון שאינו עומד בדיבורו, ובין לוקח או מוכר החוזר בו עליו מי שפרע. כ"כ הרמב"ם ריש פ"ז ממכירה.

שפרע"ת ואפי' לא נתן אלא חלק א מהדמים.

ת. הגם שמר"ן כתב כאן בלשונו מטלטלין ה"ה קרקע גם באתרא שכותבים שטר ונתן מעות לחזור בו יש עליו מי שפרע כך העלה בפעמוני זהב בדעת מר"ן. ועיין בפ"ת מחלוקת הפוסקים בזה.

וכתב הש"ך בס"ק ב'. דמי שהונה חבירו בשיעור שתות והלוקח נתן לו דמים ולא משך עדיין, והמתאנה רצה לחזור, אינו צריך לקבל עליו מי שפרע אף שהשני רוצה להחזיר לו האונאה, אבל המאנה שחוזר בו צריך לקבל עליו מי שפרע אם חוזר בו דכך פסק הב"ח בסי' רכ"ז, וכתב עליו הש"ך דשניהם צריכים לקבל מי שפרע דכללא הוא דמעות לענין מי שפרע הוי כמשיכה לענין שקנה ומחזיר האונאה. וכ"כ הרמב"ן בחידושו שם בפשיטות.

עוד כתב הש"ך שכל שיכול לחזור מהמקח וכופר שלא עשה כלל מסחר עמו, א"צ לישבע היסת כיון שאין כאן כפירת ממון, שבלא"ה יכול לחזור. ובביאורים ס"ק א' כתב דה"ה אם לא נתן מעות רק שטר חוב על עצמו או אמר המוכר תן מנה לפלוני ויקנו לך המטלטלין שלי בשניהם לא קנה רק למי שפרע ודלא כמחנה אפרים.

א. כר"י דאמר ערבון כנגד כולו הוא קונה, ופי' רש"י ערבון מקצת מעות. ואפי' אינו רוצה לחזור רק מהמותר שלא קיבל עליו המעות, מקבל עליו מי שפרע. סמ"ע ס"ק ג' וכמו שנתבאר בסי' ק"צ לגבי קרקע.